Doğan Kardeş

Sayı
355

GÜZELLİK MÜSABAKASI

Krş.
15

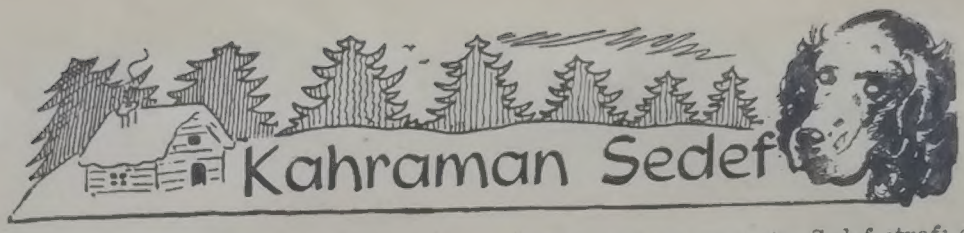

— Bana kalırsa, bu seferki görevi hırsızlık filân değil ! Çok mühim bir şey...
— İyi ama, bu taraflarda olsa olsa kavga olur, derken birisi ölür ve öldüren aranır. Peki, sen böyle bir şey işittin mi ?
— Ben de öyle düşünüyorum. Herhalde merkez en iyi memurlarından birini, buraya oyun oynasın diye göndermez ya. Dur elbet öğreneceğiz !
— Elbette.. Doğrusu Jim'e hiç diyecek yok ! Çocuğa çok iyi bakıyor. Frank Blaine'in bu hareketine doğrusu şaştım. İnsan, böyle bir kızı nasıl başkalarının eline bırakıp gider. Bana anlattığına göre işinden ayrılmayı karısı istemiş. Orası bir maden ocağı olduğu için çocuk okula gidemiyor, kendi ayarında arkadaşlar bulamıyor diye oradan ayrılmağa karar vermişler.
— Yaa. Haydi, artık yatalım da yarın konuşuruz.
Beş dakika sonra, ihtiyarların ikisi de derin uykuya dalmışlardı.,
Jim'le Sedef kendi kulübelerine geldiler. Küçük

Pat çoktan uyumuştu. Sedef etrafı dikkatle koklaıdıktan sonra Pat'in yatağının yanına uzandı.
Eğer o gece, fırtına olmasaydı da Sedef her geceki gibi ırmak kenarında gezebilseydi Jim Çavuşun bilmecesi halledilmiş olacaktı.

SEDEF BİRŞEYLER SEZİYOR.

Sabahleyin fırtına dinmişti. Jim Çavuş, hakvaltı hazırlamak için ateşi yaktıktan sonra, dışarı çıktı, kulübenin önüne biriken karları açmıya başladı. İçeri girdiği vakit Sedef hemen Pat'ın yanına gitti ve çocuğun dışarda kalan eline burnu ile dokundu. Küçük kız, bu kalk işaretine aldırış etmedi. Battaniyeye büsbütün sarılarak yalvardı : «Haydi git Sedef, beni rahat bırak.»
Sedef evdeyken Jim Çavuş'un oğlu Donald ile de hep böyle oynardı. Onun için bu yalvarmalara alışıktı. Hiç aldırmadan uyandırmaya çalıştı. Baktı ki kız kalkmıyor, hemen üstündeki battaniyeyi dişleriyle tutup yere indirdi. Pat gözlerini ovalıyarak kalktı. Jim Thorne : «Günaydın küçük ha-

nım. Mademki kalktınız, size yıkanmanız için sıcak su vereyim.» diye onunla şaka etti. Pat, esniye esniye gidip sıcak suyu aldı, elini yüzünü yıkamaya başladı.
— Hâlâ kar yağıyor mu Jim amca ?
— Yağmıyor ama, bugün dışarda çok soğuk var. Belki öğleye doğru hava biraz ısınır. Şimdi gel de kahvaltı et, sıcak bir şey iç. Bu akşam misafirimiz var. Postacı Andrews, bizimle kalacak.
— Babamdan bana mektup getirecek mi ?
— Onu bilmem ama, sana herhalde bir şey getirecek.
— Ama, bana babamdan başka birşey gönderecek kimse yok ki.
— Ne biliyorsun ? Biraz sabret görürsün!
Çavuş, Frank Blaine çok kızıyordu. Elinden gelse gidip onu dövecekti. Hiç insan, kızına bir şey yazmazmıydı ? O her ihtimale karşı postacıya, Pat için bir bebek almasını söylemiş, parasını da vermişti. Onun için Pat'a bu akşam paket geleceğini biliyordu.
Saatler geçiyor, postacı bir türlü gelmiyordu. Jim Çavuş :
— Haydi Pat, Sedefi kızağa bağlıyayım da, beraber gezmeğe çıkın, dedi.
Küçük kız heyecanlandı :
— İkimiz yalnız mı gezeceğiz Jim Çavuş ?
— Evet. Haydi ben onları hazırlayıncaya kadar,

sen de odana gidip giyin.
İki arkadaş gezmeğe çıkarken, Çavuş :
— Hızlı sürme ve geç kalma olur mu ? dedi.
Küçük kız, başıyla peki işareti yaptıktan sonra dizginleri eline aldı ve tıpkı Jim Çavuş gibi bağırarak : «Haydi Arslan Sedef !» diye kamçıyı havada şaklattı. Jim Çavuş gülerek onların arkasından baktı.
Sedefle Pat, herzaman gittikleri yere kadar gidip durdular. Pat köpeğe :
— Haydi biraz dinlen Sedef, dedi.
Sedef küçük sahibinin bu sözüne hiç aldırmadı. Birden kulaklarını dikti ve etrafı koklamaya başladı.
İki yüz metre uzakta olan adamlar bir kızağın gelmekte olduğunu görünce sevinmişlerdi. Nerdeyse soğuktan donacaklardı. Önce kızağı süreni kendilerine yardım etmesi için para verdikleri adam zannettiler. Fakat kızak durunca, bunun bir yabancı olduğunu anladılar. Kızağın yanına kadar giderek idare edeni kandırabilirlerse elindekilerini alacaklar, kandıramazlarsa bir kurşunla yere sereceklerdi. Yavaş yavaş karların içinden çıktılar ve kızağa doğru ilerlemeye başladılar. Sedef onları gördü. Hergün buraya kadar gelip gittiği halde hiç insan yüzü görmemişti. Onun için bu adamlardan şüphelendi.

— Devam edecek —

UZUN ve KISA — Biri dünyanın en uzun, biri de en kısa insanı olan bu iki adam aynı yaştadırlar. Uzunun boyu 2.72, kısanınki ise 76 santimdir. Amerika'da bir sirkte çalışan bu iki zıt arkadaş hayatlarından pek memnundurlar.

İKİ ARKADAŞ — Faith adındaki bu köpek gece gündüz sahibinin yanından ayrılmaz, hep onunla beraber gezer. Çünkü sahibi kördür. Faith, ona yol göstermektedir. Bu köpek hiç bir zaman yanılıp ta kırmızı ışık yanarken caddeden geçmez. Sizin de böyle sadık ve akıllı bir köpeğiniz olmasını ister miydiniz ?

3 GÜZEL KİTAP

ÇOCUKLAR İÇİN ELEKTRİK

Doğan Kardeş, Yayınevi çok faydalı bir kitap yayınlamıştır : Çocuklar için elektrik.

Bu kitabı okuyan büyük, küçük herkes elektriğin ne olduğunu, nereden geldiğini öğrenecekler; manyetizm, bataryalar, elektriğin manyetizm meydana getirmesi, elektriğin ilk pratik kullanılışı, elektrik zilleri, tel ve ölçüler, elektrikle ısının nasıl meydana geldiği, elektriğin sesi nasıl ulaştırdığı, elektrik ışığı, otomobilin elektrik sistemi ve elektriğin diğer kullanılışları hakkında bilgi edineceklerdir.

Çocuklar için elektrik kitabı çocukların kitaplıklarında bulundurmayı arzu edecekleri ve anne - babaların evdeki ufak tefek elektrik tamirlerini yapmakta faydalanacakları güzel bir eserdir. Fiatı 150 kuruştur.

•

AKIL KUTUSU
ve
ALTIN HEYBE

İstanbul Radyosunun «Bir varmış, bir yokmuş» saatinde güzel masallarını dinlediğimiz Masal Babası Eflâtun Cem Güney'in bundan 5 yıl önce basılıp tükenen (ALTIN HEYBE) ve (AKIL KUTUSU) adlı iki masal kitabı yeniden basılarak satışa çıkarılmıştır.

Birbirinden güzel ve gülünç olan bu kitapların fiatı 65 _ er kuruştur..

Taşradaki kardeşler kitap bedellerini posta pulu olarak gönderirlerse hemen adreslerine postalanır.

HAYVANLAR YAVRULARINI NASIL TAŞIRLAR?

Maymun yerde yavrusunu insanlar gibi kucağına alır. Ama daldan dala atlarken yavru maymun, annesinin sırtındaki kıllara tutunur.

Yavrusunun aşağı düşmemesi için su aygırı suda gayet dikkatli hareket eder.

Dikenlerin arasındaki küçük yıldızların deniz kirpisinin yavruları olduğuna kim inanır.

Beyaz ayı yavrusunu kolundan tutar. Güney Amerikada yaşayan bazı kurbağalar yavrularını sırtlarındaki bir deri torbanın içinde gezdirirler.

Akrebin ve bazı cins örümceklerin yavruları uzun müddet annelerinin sırtından ayrılmazlar. Yabani ördek, dağ tavuğu, karabatak ve Kuğukuşu gibi su kuşları yüzmekten yorulan yavrularını hemen sırtlarına çıkarırlar ve kanatlarıyla yelpazelerler.

Her hayvan yavrusunu aynı şekilde gözetemez. Meselâ, pek azı müstesna olmak üzere, böcekler yumurtladıktan sonra derhal ölürler. Suya yumurtalarını bırakan balıklar ve birçok deniz hayvanları da yavrularını bilmezler bile..

Kurbağalar, kelebekler ve diğer bazı hayvanlar nesillerini devam ettirebilmek için çok miktarda yumurtlarlar. Ama bu yumurtaların pekçoğu kaybolur veya başka hayvanlar tarafından yenir. Bu yumurtaların hepsinden yavru çıksaydı yer gök kelebek, hamam böceği, kurbağa ve bu tip diğer hayvanlarla dolar, denizler balık almazdı. Allah bu işleri işte böyle yoluna koymuştur.

V. ŞEREFLİ

GÜZEL BİR HİKÂYE

Tren Geçecektir!.

Anlatan: Hikâyeci Teyze

KUZEY baharının ilk tatlı günlerinden biriydi. Ilık havada çamların ve yeni yeşeren otların kokusu vardı. Güneş batmak üzereydi. Küçük sığırtmaç bayırda otlattığı koyunları toplamağa hazırlandı. Birdenbire, gözleri bayırın aşağısındaki demiryolu köprüsüne takıldı.

Köprüde üç kişi birşeyle uğraşıyordu. Hallerinden, kıyafetlerinden cıvar köylerden olmadıkları anlaşılıyordu. Başlarında bulunan, paltosunun yakası kalkık adam ötekilere bir şeyler söyledi. İki adam köprünün aşağısından aldıkları iri bir kalası uçlarından tutarak yukarıya çıkardılar. Adamın eliyle gösterdiği gibi bunu demiryolunun ortasına koydular. Sonra, üçü de kasketlerini burunlarına kadar indirip atkılariyle boyunlarını sardılar ve köprüden indiler.

Küçük sığırtmaç artık adamlara değil, köprünün ortasında, rayların üstünde yatan kalasa büyülenmiş gibi bakıyordu. Gözünün önünde korkunç bir sahne canlandı : Az sonra geçecek olan ekspres raydan çıkacak ve köprüden aşağıya yuvarlanacaktı !..

Çocuk,

— Amma aptalca şaka... diye mırıldandı.

Temiz ruhlu köylü çocuğu bunun şaka olmadığını, o trenle geçecek olan memleketin büyüklerinden birini öldürmek için tuzak kurulduğunu nereden bilecekti ?...

Düşündükçe kazanın korkunçluğunu daha iyi anlıyordu. Tren insanla doluydu. Bunları kurtarmalıydı, tren köprüden geçmemeliydi !..

Sığırtmaç, koyunlarını köye götürmek zamanı geldiğini unutmuştu artık. Dişleri arasından,

— Tren geçecektir ! dedi, etrafa bakındı. Adamların bir tarafa sinerek sonucu görmek için beklemelerinden şüpheleniyordu.

Karar vermişti. Kalası iterek demiryolundan kaldıracaktı. Bunu yaptıktan sonra onu görseler bile ne ehemmiyeti vardı. Yüzlerce insan

kurtulmuş olacaktı ! Küçük sığırtmaç bacaklarının kuvvetine de güveniyordu. Haydutların ellerine kolayca düşmezdi. Fakat yüzündeki gülümseme birden kayboldu, korku ifadesi belirdi. Az ilerde, demiryolunun yaptığı dönemecin ağzında hafif bir duman bulutu belirmişti. Duman durmadan kalınlaşıyor, yaklaşıyordu.

— Tren !.. Vakit pek az... Yetişebilecek miyim acaba ?..

Çocuk ne güttüğü hayvanları, ne de onu kollamak ihtimali olan haydutları düşünüyordu. Bayırdan yuvarlanırcasına aşağıya indi. Köprünün direklerinden, ağaca tırmanır gibi tırmandı. Köprünün üstüne ulaşınca haydutları hatırladı. Sürünerek kalasın yanına vardı. Fakat iki eliyle itmeğe çalıştığı kalasın ucu olduğu yerde duruyordu. Çocuğun gözlerinden yaş fışkırdı.

— Koyunlarla başedemezken boyundan büyük işler yapmağa kalkışıyorsun budala !.. diye kendi kendine azarladı.

Dizleri üstüne doğrularak olanca güciyle kalasa sarıldı. Bu defa kalın tahtanın ucu hafifce oynadı. Çocuk sevindi, ikinci bir hamle yaptı. Kalas ortaya kaydı. Terden sırsıklam olmuştu. Bir iki sarsmayla kalası çıkarabilecekti. Ne yazık ki, bunu yapacak zaman kalmamıştı. Lokomotifin kuvvetli soluğu, keskin düdüğü gayet yakından duyuldu. Buharın sıcaklığı vücudunu sardı, genzini doldurdu... Tren göründü. Ama küçük sığırtmacın fedakârlığı boşa gitmedi. Makinist hattın üzerinde bir şeyle uğraşan çocuğu gördü. O anda makineyi frenledi. Sefteren hiddetli bir tavırla suçluyu iyice haşlamak niyetiyle sığırtmağa doğru koştu.

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

BİRKAÇ ÖĞÜT

Sizden yaşça büyük birisiyle bulunduğunuz zaman;

Selâmlaşırken elinizi uzatmayın, büyüğün size elini uzatmasını bekleyin. Beraber merdivenden çıkarken önden çıkın, inerken arkasından yürüyün.

Size bir hikâye anlatırken, — «A,ben bunu biliyorum !..» diyerek sözünü kesmeyin.

Bulunduğunuz odada büyüklerden biri ayağa kalkınca küçüklerin de kalkması icabeder.

Bir büyüğün odasına girerken çağırılmış olsanız bile, kapıyı vurmağı unutmayınız.

Büyükleriniz size öğüt verirken, sıkıntılı bir tavır takınıp sağa sola bakmayın.

Size şeker, çukulata gibi şeyler ikram edilince dibine darı ekercesine kutuyu boşaltmayın.

— Hatta ne işin var salak !

Çocuk, yorgunluktan, geçirdiği heyecandan tıkanarak meseleyi anlattı. Zaten yolun üstündeki koca kalas durumu yeter derecede aydınlatmıştı.

— Yaptığın kahramanlık için sana ayrıca kendi hesabıma teşekkür ederim oğlum !

Memleketin büyük adamı, sığırtmacı kucaklayıp alnından öptü. Bütün tren halkı küçük kuratrıcıya teşekkür etmek, onu mükâfatlandırmak için etrafını sardılar ve yol tamir edilinceye kadar onunla ilgilendiler. Tren hareket ettikten sonra, küçük sığırtmacın beresinde, ömründe görmediği kadar çok para vardı. Fakat içini kabartan sevincin başlıca sebebi bu para değil, insanlık vazifesini yapmaktan duyduğu haz ve gururdu.

ASKERLE KEDİ

Bir askerin güzel bir kedisi vardı. Kedi dinlenme zamanında sahibinin yanında uyur, yorulduğu zaman, arkadaşının omuzuna çıkardı. Dövüş günü geldi. Ordu düşmanla karşılaştı. Makineli tüfekler ıslık çalıyordu. Bu esnada bir kurşun askeri yere yıktı. Dostunu çok seven kedi, hemen askere yaklaştı, yarasını yalayarak kanın akmasına mani oldu. Az sonra yarayı pansuman etmek için bir sağlık ekibi geldi. Böylece, asker ölümden kurtuldu.

★

BECERİKSİZ AVCI

Kendi tüfeğinden başkasını kullanmasını bilmiyen bir adam, bazı günler ava çıkıyordu. Avdan daima yüzü asık dönüyordu. Herkes avcının bu haliyle alay ediyordu. Bir gün yine eli boş dönerken. elinde canlı bir tavşan bulunan bir çocuğa rastladı. Kendi kendine «Çok güzel, hiç olmazsa komşular bir defa benim avla döndüğümü görsünler» dedi. Çocuktan tavşanı satın aldı. Bir ip buldu. İpin bir ucunu tavşanın ayağına, öteki ucunu da bir ağaca bağladı. Sonra birkaç adım geri çekilip tavşana ateş etti. Kurşun ipi kopardı. Tavşan alabildiğine kaçtı. Avcı da şaşırıp kaldı.

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 7 —

Sonra bu yanan yaprağı aslanların üzerine fırlattı. Hayvanlar kaçıştılar.

Yılmaz «Çok yoruldum, biraz da ben senin omzuna çıkayım» diyerek Feddahın üstüne çıktı.

Henüz saray kapısından çıkmışlardı ki, bir ok vınlıyarak önlerine saplandı.

Bunu diğer oklar takip etti. Arkadan bir sürü muhafız çocuklara doğru geliyordu.

Yılmaz zıplıyarak muhafızlardan birinin üstüne atladı ve onu yere yıktı.

Sonra kaçmağa başladı. Bir yandanda «Feddah arkamdan gel !» diye bağırıyordu.

— Devam edecek —

AVCI Peterin eve dönüşü köyde çabucak duyuldu. On yıldır av peşinde dünyada gezmedik yer bırakmıyan Peterin av hikâyelerini küçüklü büyüklü bütün köy halkı merakla bekliyordu.

Peter hikâyelerinden birine şöyle başladı :

— Bir hayvanat bahçesinden sipariş almıştım. Hindistan adalarında bulunan, tıpkı insanlara benziyen, «Jibbon» adlı iri bir maymun istiyorlardı. Adamlarım, ben ve yerli rehberler bu hayvanlara en çok rastlanılan yere gittik. Tam yerine düşmüştük. Kocaman, gür dallı ağaçlarda beş maymun azmanı gördü. Bize merakla bakıyorlardı. Hallerinden âdeta bize yakınlık göstermek istedikleri belliydi.

Avımızın üzücü olmıyacağına sevinirken ağaçlardan birinde, birdenbire, başka bir maymun belirdi. Öfkeli görünüyordu. Bize bakarak, elleriyle bir takım işaretler yapıyor, hiddetli bir sesle arkadaşlarına bir şeyler bağırıyordu. Bize kızdığı anlaşılıyordu.

Arkadaşlarıma :

— Siz ötekileri tutun; dedim. Bu gevezeyi ben yakalarım.

Niyetimi anlıyan maymun haddimi bildirmeğe karar verdi. Ben yaklaştıkça, merdivenden çıkıyormuş gibi, daldan dala yükselmeğe başladı. Acele etmiyor, hatta benimle alay ediyormuş gibi, arkasına baka baka çıkıyordu.

Karabinamı yere koydum. İşaretle ona bir şey yapmıyacağımı anlatmağa çalıştım. Kandırdım da. Hayvan bir aralık tırmanmaktan vazgeçer gibi oldu. Ben de, arkamda tuttuğum kemendi bir anda ona doğru fırlattım. Öyle başarılı bir atıştı ki, ilmik hop diye maymunun boynuna geçti. O debelendi kurtulmağa çalışırken, ben de kendime doğru çekerek ağaçtan indirmeğe gayret ediyordum.

Bir an nasıl olduysa oldu, hayvan bütün kuvvetiyle karşı koyarken ayağım kayıverdi. Yere kapaklanmamak için yanımdaki ağaca tutundum, kemendi gevşettim. Zaten ipi çekmekte olan maymun bundan faydalandı, bir dal yukarıya sıçradı. Fakat boynuna ve ayaklarına dolanan ip serbestçe hareket etmesine engel oluyordu.

Ağaca tırmanmağa başladım. Hem çıkıyor, hem söyleniyordum :

— Nereye kaçıyorsun budala ! Nasıl olsa elimdesin.

Gerçekten, avımı yakalamak üzereydim. Lâkin tam o anda olduğum yerde kalıverdim. Üstümdeki dalın yeşillikleri arasından yassı bir kafa görünmüş, bir çift siyah göz parlamıştı... Çok geçmeden, yaprakları hışırdatarak yeşil, mor benekli upuzun bir gövde de belirdi.

Bir kobraydı bu !..

Takip ettiğim maymun da bulunduğu üst daldan yılanı farketmişti. Zavallı tertop olmuş, kendini korumak için ön ayaklarını ileri uzatmıştı.

Orta dalda duran yılan, sanki önce hanginizin üzerine atılayım diye düşünüyor gibiydi.

Yerden on metre yüksekteydim. Gözlerim aşağıda bıraktığım karabinaya takıldı. Yılanın beni görmiyeceği şekilde yeşillikler arasında gizlendim. Kobranın kafası uzandı, sağa sola sallandı, sonra yukarıya kalktım. Olanca hızımla ağaçtan inmeğe başladım. Yere atlayınca karabinamı kaptım. Artık kendimi koruyabilecek durumdaydım. Gözlerimle yılanı aradım. O anda, maymunun yüreğimi sızlatan acı haykırışını duydum. İğrenç sürüngen, maymunun büzülmüş olduğu dala tırmanıyordu.

Nişan alıp arka arkaya üç kurşun sıktım. Ortalık birdenbire sessizleşti. Az sonra kobranın iri gövdesi durduğu daldan ayaklarımın dibine düştü.

Silâh sesine av arkadaşlarım koştular. İkinci defa ağaca tırmanıp kollarımda korkudan kendini bilmez hâde olan maymunu tuttuğumu görünce şaşırdılar. Hele, hayvanın boynundan kemendi çıkarıp serbest bıraktığımı görünce şaşkınlıkları büsbütün arttı.

Peter bir an sustu. Çöl güneşinden simsiyah yanmış yüzü gülüyordu.

— Evet, avladığımız dört maymunun parasını getirecek olan o hayvanı canı gönülden serbest bıraktım... Bir daha Malaga yarımadası ormanlarına gidersem, orada bir dostum olduğundan eminim.

Böğürtlen ABLA

★★★

DAR GEÇİT

— 17 —

Öteki mahkûmların hepsi güverteye çıkmıştı. Elzevir onlara cesaret veren bir sesle konuşmağa başladı :

«Arkadaşlar ! Şayet bu tekneye dolarsanız hiçbiriniz sağ kurtulamazsınız. Ben bu körfezi iyi bilirim. Beni dinlerseniz, gemiden ayrılmayın. Çok geçmeden dalgalar bizi sahile atacak. Ben de elimden geldiği kadar vaziyeti idare ederim. Ben haber verince herkes başının çaresine bakar. Ozamana kadar rahat durun.»

Fakat korkularından şuurlarını kaybedecek hale gelen adamlar onu dinlemiyordu ki. Hepsi kavga kıyamet sandala doldu ve dalgalara rağmen açıldılar. Geride yalnız ikimiz kalmıştık. Elzevir dümenin başına geçerek kabil olduğu kadar sahile doğru gitmeğe çalıştı.

Tam osırada Elzevirin sesi geldi :

«Bak, ışığa bak !»

Gecenin o zifiri karanlığında bir inci tanesini andıran bir ışık yanıyordu. Elzevir :

«Maskew'in ışığı bu» diyordu.

Ben dönene kadar her gece pencerede ışık yakacağını vadetmemiş miydi sevgili Grace. Demek ki hâlâ beni bekliyordu. Şu anda ona hem okadar yakın, hem de öylesine uzaktayım ki. Aramızda her an korkunç bir ölüm getirmesi mümkün olan bir azgın deniz vardı. Ama geçen her dakika bizi biraz daha sahile atıyordu.

Sahilde ışıklar görülmeğe başlamıştı. Kendilerini seçemediğimiz halde bütün köy halkının yardıma gelmek için hazır olduklarını biliyorduk. Gemide kendi hemşehrilerinden iki kişinin bulunduğu nereden akıllarına gelebilirdi. Elzevir şimdi dosdoğru bu mavi ışıklara doğru dümen kırmıştı.

Elzevir «Dikkat !» diye bağırarak yanıma koştu. Tam bu sırada birbiri ardından gelip üstümüzden aşan iki dalga tekneyi param parça etmişti. Elzevir «Benim ne yaptığıma dikkat et. Ne yapıyorsam aynen tatbik et» dedi. Biraz daha bekledik, yeni bir dalga gelirken kendimizi azgın sulara bıraktık. Dalgalarla birlikte sahile doğru sürükleniyorduk.

Dalganın kuvveti azaldığı zaman ayaklarım yere basıyordu. Su ancak göğsüme kadar geliyordu. Kendime gelince birbirlerinin ellerinden tutarak uzun bir sıra halinde suya girmiş adamların bize doğru geldiğini gördüm. Bulunduğumuz yeri haber vermek için bağırdık. Tam o sırada yeni bir dalga geldi; onun tesiriyle kapaklandım. Gözlerim kararır gibi oldu. Kulaklarımda bağırtılar uğulduyordu. Elimi bir elin tuttuğunu hissettim. Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

X

Birkaç saat baygın yatmışım. Gözlerimi açtığım zaman büyük bir ateşin yanındaki bir yatakta yatıyordum. Biraz ilerde iki adam oturuyordu. Biri «Kendisine geliyor galiba » diye söylendi. «Bari biraz konuşsa da hiç olmazsa kim olduğunu öğrensek. Sıcak birşey ver de içi ısınsın zavallının.. Doğrusu yıllardır buraya gelmemiştim. Elzevir gideli kapalıydı zaten burası.»

Elzevirin lâfını duyunca hemen atıldım. «Elzevir mi. Elzevir nerede ?» diye bağırdım. Başımı kaldırıp etrafa bakındım.

Adamlardan biri «sus» diye müdahale etti. «Uymağa çalış. Zavallı sayıklıyor» diye söylendiler.

«Hayır» diye atıldım. «Sayıklamıyorum. O nerede ?»

Adamlar yerlerinden kalkarak yanıma yaklaştılar. Birbirlerine bakıyorlardı. Biri biraz daha yakına gelince tanıdım. Bu Ratsey idi.

««Sen kimsin ?» diye sordu. «Elzevir Block'u nereden tanıyorsun ?»

«Ratsey beni tanıyamadın mı ?» diyerek gözlerinin içine baktım. «Belki tanıyamazsın. Ayrılalı yıllar oldu tabiî... Neyse o mühim değil, Elzevir nerede, onu söyle.»

Ozaman Ratsey beni tanıdı. Ellerime sarıldı, bunca yıldır nerelerde olduğumuzu, neler yaptığımızı sordu. Ben «Sen önce Elzevir nerede ondan haber ver» diye israr ediyordum.

«Bilmiyorum.»

«Ne diyorsun !» diye bağırdım. «Gece beni fırtınadan kurtaran oydu. Hayatımı ona borçluyum.»

Ratsey hayret içinde kalmıştı. «Ne !» diye bağırdı. «Seni denizden kim çıkardı, kim hayatını kurtardı diyorsun. Seni suda tekbaşına bulduk anladın mı ? Senden başka kimseyi bulamadık.»

★

Elzeviri ancak iki gün sonra bulduldar. Cesedini alıp yıllarca oturduğu hana getirdiler. Masanın üstüne yatırdılar. Ve teker teker çekilip dışarı çıktılar. İhtiyar dostumla yalnız başıma kalmıştım.

Salon yıllardır temizlenmemiş, burayı terkettiğimiz gibi kalmıştı.

Ateşin başında iki elimin arasına başımı alıp düşünmeğe başladım. Osırada içeri birisinin girdiğini farkettim ama Ratsey(in geri dönmüş olacağını düşünerek başımı çevirip bakmadım. Biraz sonra kolumda hafif bir temas hissettim. Başımı kaldırdığım zaman eski sevgili arkadaşım Grace ile karşılaştım.

«John,« diyordu. «Beni unuttun mu ? Dün gece penceremdeki ışığı görmedin mi ? Seni dostunun hâlâ beklediğini bilmiyor musun ?»

★

Sizlere anlatacağım pek az şey kaldı. Biraz da elmanın akibetinden bahsetmem lâzım.

Yıllarca sonra birgün Hollanda'da Hague de oturan bir İngilizden bir mektup aldım. Bu mektupta Aldobrand adında zengin bir tüccarın öldüğünü ve bütün servetini Ayköyde John Trenachard adında bir gence bıraktığını bildiriyordu. Tüccarın çoluğu çocuğu olmadığından haksızlıkla elmas'ını elinden aldığı çocuğun hakkını ödemeğe çalışıyordu. Elması aldıktan sonra adama büyük bir uğursuzluk gelmişti. Bunun sebebini yaptığı büyük haksızlıkta görüyormuş. Bu sebeple hiç olmazsa ölürken herşeyin düzeltilmesini vasiyet etmiş.

Bu suretle bin müşkûlâtla elde ettiğim elmasın karşılığını ele geçirmiş bulunuyordum: Fakat bunu kendim kullanmamağa karar verdim. Grace ile birlikte hepsini fakirlere dağıttık.

— SON —

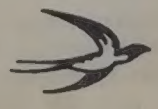

BÜYÜLÜ TENCERE

ÇOK eski zamanlarda, adı unutulmuş, izi kaybolmuş bir ülkede, Karin isminde bir kızcağız varmış. Karin her gün çayıra çıkar, evinin biricik ineğini otlatırmış. Bir gün hayvanın peşinden dolaşa dolaşa ormanın kenarına kadar uzanmış. Orada ihtiyar bir kadınla karşılaşmış. Kadının koltuğunda pırıl pırıl, yepyeni bir bakır tencere varmış. Kıza yaklaşarak :

— Şu tenceremi ineğinle değişir misin ? demiş.

Karin gülmüş.

— Koca ineğe karşılık şu küçük tencere mi ?... Benimle alay ediyorsun galiba nine.

— Alay etmiyorum kızım. Tencerem bildiğin tencerelerden değil. Onu ayna gibi parlatıp evinin eşiğine koyar da «Davran tencere !» diye bağırırsan, bak neler olur.

Karin, bir yandan annesinin babasının korkusundan ineğe kıyamıyor, öteyandan da «Tencere davran !.» dendikten sonra ne olacağını ille görmek istiyormuş. Fakat ihtiyar kadın söylemiyor, sadece kızın merakına kıskıs gülüyormuş. Nihayet Karin dayanamamış. «Yarın buraya gelip tenceresini verir, ineğimizi geri alırım...» diye düşünmüş. Kocakarının istediği değişmeyi yapmış.

İneği beraber götüren kadın, Karinin arkasından :

— Tencereyi günde bir defadan fazla kullanmayın sakın ! diye seslenmiş.

Karin eve gelip başına, daha doğrusu ineğin başına geleni anlatınca kıyamet kopmuş. Babası kızı fena halde haşlamış. Annesi eşiğe oturarak:

— İne_ğiiim !.. Güzel sarı kızıım !.. diye bağırmağa başlamış.

Ama olan olmuş. İnek ellerinden gitmiş... Babası ne kadar köpürüp kızsa, annesi ne kadar gözyaşı dökse inek gitmiş, yerine tencere kalmış bir kere...

Bunun üzerine tencerenin marifetlerini denemeğe karar vermişler. Karin eski bir yün atkı parçasiyle, dibinde yüzünü görene kadar tencereyi parlatmış. Sonra kapının eşiğine koyarak,

— Davran tencerem ! demiş.

O anda tencere «pırr !...» diye uçuvermiş. Bu defa üçü birden hem ineğin, hem tencerenin arkasından ağlamağa başlamışlar.

Onlar ağlarken tencere, doğruca kralın sarayına gidip hemen mutfağa dalmış, tencere rafına atlamış. Öyle parlak, öyle sevimli görünüşü varmış ki, ahçı kralın çorbasını bunda pişirmeğe karar vermiş. İrice, yağlı bir tavuğu içine koyarak ocağa koymuş.

Ahçıbaşı tam tavuğu çıkaracağı sırada, kapak «çat !» diye tencerenin üstüne binmiş, ve tencere mutfağın açık penceresinden uçmuş...

Saray ahçıları, yamaklar büyülü tencerenin arkasından şaşkın şaşkın bakarken tencere doğruca Karinlerin kulübesine dalmış. Karin kapağı açıp içine bakınca ihtiyar kadının tenceresini övmekte haklı olduğunu anlamış.

Artık o günden sonra kimsenin evinde olmıyan yemekler Karinlerde yenmeğe başlamış. Karinle annesi her sabah büyülü tencereyi yıkayıp ovduktan, parlattıktan sonra bırakıyorlarmış. O da, ya saraya yahut şehrin en zengin mutfaklarına dalıyor, güzel yemeklerle Karinlerin evine dönüyormuş.

Fakat bir gün Karinin annesi tencereyi veren ihtiyar kadının sözünü tutmamış. Uzak bir köyden gelen misafirleri akşam yemeğine alıkoymuş, tencereyi o gün ikinci defa yollamış. Tencere saray mutfağına girmiş. Ama bu sefer açıkgöz yamaklardan biri onu tanımış. Yakaladığı gibi ahçıbaşıya, ahçıbaşı da saray nazırına götürmüş. Büyülü tencerenin hikâyesi ta krala kadar

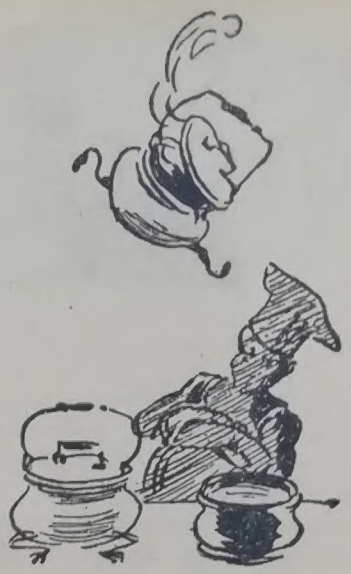

uzanmış. Kral tencereyi görmek istemiş ve :

— Bir de ben tecrübe edeyim, demiş. İçinde yiyeceklerle uçmak kolay. Bakalım, benim içine koyacağım şeylerle tencereniz uçabilecek mi ?...

Kral tencereyi ağzına kadar altınla doldurmuş. Tam o sırada sarayın büyük kapısında borazan ve trampet sesleri duyulmuş. Odadakilerin hepsi pencerelere koşuşmuşlar. Tencere de havalandığı gibi açık pencerelerin birinden uçuvermiş.

Bu defaki dönüşünde Karinlerin sevincini siz düşünün !... Misafirlerini savar savmaz tencerenin başına üşüşmüşler. Anneleri :

— Bu para ömrünüzün sonuna kadar yeter ! demiş. Bunlarla neler yapacağımızı düşünelim.

İlkin, eski ahırın yerine yeni, büyük bir ahır yapmağa karar vermişler. Babaları :

— Beş tane de inek alalım ! demiş.

Karısı, dört ineğin yeteceğini söylemiş. Fakat Karin, ille «7 ineğimiz olsun !» diye tutturmuş.

Üçü tartışırken ahırdan bir böğürme duyulmuş. Oraya koştukları zaman Sarı kızı görmesinler mi ?!.. Karinin annesi sevincinden pek sevdiği ineğin boynuna atılmış. Sonra, evde bıraktıkları altınları hatırlayarak yanlarına dönmüşler. Bir de bakmışlar ki, tencerenin yerinde yeller esiyor... Altınların dökülü olduğu köşede de bir avuç kuru yaprak varmış.

Karinle babası surat asmışlar. Fakat akıllı kadın,

— Üzülmeğe değmez, demiş. Önceden görmediğimiz zenginliğe kavuşur kavuşmaz aramızda tatsızlık başlamıştı. Sarı kız yanımıza döndü ya, ona sevinelim !.

N. Y. T.

Hikâye

AYI POSTU

Çeviren : *Tuğrul ÇAĞIL*

BİR gün iki avcı havaların fenalığına bakmadan ormana gidip ayı avlamağa karar vermişler. Yolda giderken avcılardan biri arkadaşına «Ayıyı vurunca, postundan kendime güzel bir palto yapacağım.» demiş. Öteki «Ben öyle yapmıyacağım.» diye cevap vermiş. Hakikaten benim de paltoya ihtiyacım var ama ben postu satacağım, çünkü bugünlerde ayı postları iyi para ediyor.»

Böyle konuşa konuşa iki avcı ormana doğru yollarına devam etmişler.

Kısa bir zaman sonra yerde pençe izleri görmüşler. Fakat buna aldırış etmemişler ve her ikisi de etraflarına bakmadan ayının postundan neler yapacaklarını konuşmaya devam etmişler.

Biraz sonra ormandan homurtular gelmeğe başlamış. Avcılardan biri tüfeğini fırlattığı gibi hemen bir ağaca tırmanmış. Öteki ise şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış. Zaten osırada ayı da okadar yakına gelmiş ki, kaçacak zaman kalmamış. Ayıların ölülere dokunmadığını bildiğinden bizim avcı hemen yere yatarak ölü taklidi yapmış.

Ayı yanına yaklaşarak onu koklamış. Avcı ayının sıcak nefesini yüzünde hissettiği zaman az kalsın korkudan ölecekmiş. Fakat hiç yerinden kıpırdamamış. Ayı pençesini uzatmış; avcının vücudunu öbür tarafa çevirmiş, yine koklamış ve ölü zannederek bırakıp gitmiş. Ayı gider gitmez öteki avcı ağaçtan inmiş, arkadaşının yanına gelerek demiş ki :

— Demin ayı senin yanına gelip kulağına birşeyler söyledi. Ne söylediğini bana da anlatır mısın ?

O da arkadaşına şöyle cevap vermiş:

— Bütün dikkatime rağmen söylediklerinin hepsini anlayamadım ama şunları dediğini gayet iyi işittim

Ayı sağ kulağıma eğilip dedi ki : «Bir adam ayıyı öldürmeden postunu satmamalıdır.»

Sonra sol kulağıma da şunları söyledi : «Tehlike anında arkadaşını bırakıp kaçan adam korkağın biridir.» Her ikiside başları önünde köyün yolunu tutmuşlar.

UĞURSUZ ŞATO

— 14 —

Oreli buna çok üzülmüştü. Üzgün üzgün şatoya dönerken köye giden bir atlıya rastladı. Genç subay Oreliyi nezaketle selâmladı. «Civar şatolardan birinde oturuyorsunuz her halde. Acaba, amcam Şövalye Jan Terruanın böyle ailece nereye gittiklerini bilmiyor musunuz ? Yabancı diyarlardan henüz döndüm. Şatoyu boş görünce şaşırdım.» Oreli, karşısında Jan Terruanın yeğeni olduğunu öğrenince o kadar azap duydu ki, hiç cevap vermeden koşarak uzaklaştı. Kendi kendine «Varsın beni deli sansın !» dedi. Arkasından bakan Robert Terrua, kızın aklından şüphelenmişti.

Robert yoluna devam ederken sırtında odun taşıyan ihtiyar bir kadınla karşılaştı. «Evin buradan yakın olmasa gerek. Ver yükünü, atımın üstüne koyayım. Yolumdan biraz kalsam da ne çıkar !» Büyücü Keniyo, genç subayın nereye gittiğini sordu. Öğrenince, bastonun ucuyla Uğursuz Şatoyu gösterdi. «Demin rastladığın kızcağız bu şatonun sahibinin kızıdır. Senin kim olduğunu duyduktan sonra besbelli üzülüp kaçmış. Roberti karşısına alan Keniyo, amcasının ve ailesinin başına gelen anlattı. Genç adam sesini çıkarmadan sonuna kadar dinledi. Sonra ayağa kalktı. «Görüştüğümüzü kimse bilmesin.» dedi. Keniyoya birkaç altın vererek ayrıldı.

Robert atını dörtnala koşturup başkente gidiyordu. Tek başına bu işi başaramıyacağını anlamıştı. Kraldan yardım göreceğine emindi. Orelinin mürebbiyesi uyandığı zaman kilitli olduğunu farketti. Bunu kimin yaptığını anlamakta gecikmedi. Kadın, ağlıyarak anahtarlarla gelen Pankrasa : »Şövalyeye çabucak haber verin, Oreli kaçtı !» diye bağırdı. Oreli, ne olursa olsun Terrualara Robertle karşılaşmasını anlatmağı aklına koymuştu; babasının adamları kırlarda onu ararken kuleye koştu.

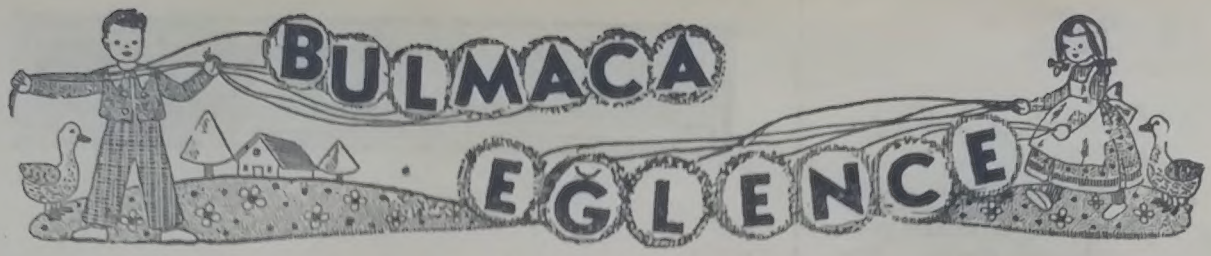

LOKANTADA

Müşteri — Çorbadan evvel balık gelir mi ?

Garson — Aman efendim, balığın daha fazla beklemeğe tehammülü yok da onun için önce getirdim.

★

ÇABUKLUK

Dünyanın en çabuk hayvanı yabani arıya benziyen bir nevi sinektir. Bu sinek saatte 1000 kilometre yani saniyede 300 metre uçar. Bu çabukluk aşağı yukarı kurşun süratine eşittir. En hızlı uçan kuşların çabukluğu bu sineğin yanında hiç kabilinden kalır.

PAZAR TATİLİ

Ah bu pazar hava açsa,
Gene kırlarda eylensek
Top oynayıp ip çevirsek !
Terledin mi su içme ha....
Sonra halin olur fena !
Kalkamazsın yatağından,
Neler geçmez hatırından !
Keşke hastalanmıyaydım,
Bu pazarda oynıyaydım !

Menije D.

— Bu ufak köpekler de büyükleri kadar sadık olur mu ?

— Vallahi bayan, şimdiye kadar sattıklarım kaçıp hep geri geldi.

★

NE İMİŞ ?

Öğretmen azim ve sebat hakkında öğrencilerine misal vermek için bir gün derste şu suali sorar :

— Söyleyin bakalım çocuklar, insan hayatın geçilmesi güç yollarında büyük derinliklerden en yüksek noktalara kadar götüren nedir ?

Sınıfı derin bir sessizlik kaplar. Nihayet bir şoförün yedi yaşındaki oğlu :

— Babamın otomobili, cevabını verir.

★

ALTIN YUMURTA YUMURTLAYAN TAVUK

Bir tavuk, altın yumurtalar yumurtluyordu. Bir gün sahibi kendi kendine «Bu hayvanın içinde herhalde zengin bir hazine var» diyerek, tavuğu kesip içine baktı.

Ne gezer, hiç bir şey bulamadı.

Aza kanaat etmiyen çoğu bulamaz. Çok zaman aç gözlü kimseler elindekinden olurlar.

İki arkadaş balık avına çıktılar. O gün deniz balık dolu idi. Ama olta denizin dibindeki cereyanlara kapılıp sürükleniyordu. Siz bu resme bakıp söyliyebilir misiniz ? Acaba olta hangi yolları takip etmelidir ki, en fazla balık yakalayıp aşağıda, sol köşede görülen noktadan karaya çıkabilsin ?

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

Dokuzuncu yıl — 16 Temmuz 1953 — Sayı : 355

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan: *Elsa Muchg* ★ Çeviren: *Nihal Y. Taluy*

— 5 —

Liza, içinden, bu işi hiç de beğenmiyordu. Bir kere tebeşir tozları etrafı kirletiyordu. Sonra çocuk resim yapmağa oturunca ikide bir ondan bir şey istiyor, rahatça örgü örmesine mani oluyordu. Kız mahalle bakkallarına, kasaba şikâyet ediyordu :

— Allahın belası, şımarık çocuk !... Ortalığı tebeşirlerle batırmaktansa bana yardım etmeği, patates soymağı, kunduralarını boyamağı öğrense... Zaten büyüyünce bir bey olacak değil ya. Gerçi öğretmen bey onu evlat edinmek istiyor, ama dur bakalım ! Ben kızkardeşinin kulağına bazı şeyler üfleyeyim de o zaman Teo Aleks, Teo Kümmerli ilabilir mi bakalım.

Liza bunları sağa sola söylüyor, ama eve gelince ses çıkarmıyordu. Teoya isim babasının onu yanına nasıl aldığını anlatmak için can atıyor, fakat cesaret edemiyordu. Bay Kümmerli bunu duyunca evden atılacağını biliyordu. Teo da, Çocuk Yuvasında geçirdiği günleri unutmuştu. Kümmerli Babayı ailesinden biricik akrabası biliyordu.

Liza, kurduğu plânı yerine getirmeğe başladı. Fırsat buldukça, öğretmenin kızkardeşine Kümmerlinin evinde olanı biteni yazıyordu.

«... Ağabeyiniz dün akşam evimize gelen Çocuk Esirgeme Kurumu Başkanına, Teo Aleksi evlât edinip istemini vermek istediğini söyledi. Yumurcağın «resim» dedikleri karalamalarını gösterdi. Kurum çocuğa bakmaktan kurtulacağı için başkan, öğretmen beyin fikrini pek beğenmiş görünüyordu...»

Başka bir mektupta Liza, Kümmerlinin kızkardeşinin aldığı havadislere karşılık gönderdiği paraya teşekkür ediyor, evde Noel için yapılan hazırlıkları anlatıyordu. Kümmerli Baba ağaç için bir sürü oyuncak, Teoya hediye olarak kenarları yontulmuş kalın bir cam almıştı... Lizaya, Noel günü için güzel yemekler, pastalar, çörekler ısmarlamıştı. Lizanın son havadisi büyük ressamın «Kırmızı saçlı yumurcağın» portresini bitirmesi hakkındaydı.

Bayan Büser bunları okudukçe hiddetinden fanalıklar geçiriyordu. Onun da Deniz adında tek bir kızı vardı. Ağabeyisinin sokaktan topladığı bir çocuğa sarfettiği para öz yeğeninin hakkı değil miydi ?.. Meseleyi kocasiyle konuştu, Noel haftasından sonra Zürihe gidip ihtiyar bunağa aklını başına almasını söyleyecekti.

★

— Kümmerli Baba, sana Noel için hazırladığım albümü bitiriyorum. Yarın son resmi yapacağım. Bu resmin nasıl olacağını söylemiyecektim ama yine de dayanamıyorum.

— Zararı yok Teo, söyle. Ben Noele kadar unuturum.

— Son resimde Noel ağacını yapacağım. Ağacın üzerinde camdan küçük balonlar asılı olacak. Her balonun içinde senin yüzün görünecek. Zaten resim, sen ağacı süslerken yapılmış gibi olacak...

— Her halde çok güzel bir şey olacak Teo. Noel bir an önce gelse de hediyemi alsam !

★

İhtiyar öğretmenle çocuk ressam Gudun atölyesinden dönüyorlardı. Kümmerli Baba üzgündü. Kızkardeşinden çok ağır soğuk bir mektup almıştı. Bunun altından bir tatsızlık çıkacağını hissediyordu. Kapıyı açar açmaz Lizanın yaptığı pastaların kokusu burunlarına çarptı. İhtiyar öğretmenin yüzü güldü.

— Yalnız olmamak ne iyi şey !.. diye düşündü. Bu çocuğu aldığından son derece memnundu. Benim de bir oğlum var artık. Şu Neol tatili bitsin, hemen belediyeye gidip nüfusuma kaydettireceğim. Okula, Teo Kümmerli adiyle başlasın ! Kümmerli Baba farkına varmadan son sözleri yüksek sesle söyledi. Çocuk duydu, güldü.

— Benim adım Teo Aleks. Kümmerli Baba !

— Şimdilik öyle. Ama okula gidince soy adın Kümmerli olacak. Çocuklar beni senin baban bilecekler. Fena mı ?

Bakıştılar. İkisinin gözlerinde de saadet parıltıları vardı. Doğruca mutfağa dalıp birer kurabiye aşırdılar. Liza farkına vardı, gülümsedi. Noel için ona da hediye verileceğini biliyordu. Ama Lizanın sevimli görünmek istemesi yalnız bu yüzden değildi. Bay Kümmerliye kızkardeşinden mektup geldiğini öğrenmişti. Hele iki gece önce, adamcağızı, daima gazete okuduğu koltukta ölmüş görmesi onu büsbütün sarsmıştı. Bayan Büser mektup yazdığına çok pişmandı. Bunları hatırladıkça gözleri doluyordu.

Tepsiden en iyi kızarmış bir kurabiyeyi seçip Teoya uzattı :

— Şunu da al !

VI
NOEL

Yemek odasındaki masanın ortasına dikilen çam ağacı pek süslüydü. İhtiyar öğretmen Teo kadar neşeli ve coşkundu. Ağacın üzerindeki renkli mumları yakarak Teoya,

— Şimdi Noel şarkıları söyleyeceğiz ! dedi. Lizayı da çağır. Bulaşığı falan sonraya bıraksın. Bu gece hep birarada eğlenelim.

Birdenbire kapı aralandı, içeriye ressam Gudun kafası uzandı :

— Tanrı misafiri kabul eder misiniz ?

Üçü piyanonun etrafında toplandılar. Ressam, Noel şarkıları çalmağa başladı. Teo ile Kümmerli Baba canla başla şarkı söylerken onlara katılmadan kapıda duran Lizanın ağladığını farkettiler .

— Liza abla ağlıyor...

— Ne oldun kızım ? Bir derdin mi var ?

— Hayır... hayır... Evimi hatırladım da...

Genç kız ocaktaki yemeğe bakmak bahanesiyle mutfağa kaçtı. İçi sızlıyarak, «Şu zavallı, kimsesiz çocuğun saadetini çekemedim !.. Ne kötü ruhlu insanım...» diye düşünüyor, mektupları tesirsiz kalıp rüyası çıkmazsa adaklar adıyordu. — *Devam edecek* —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

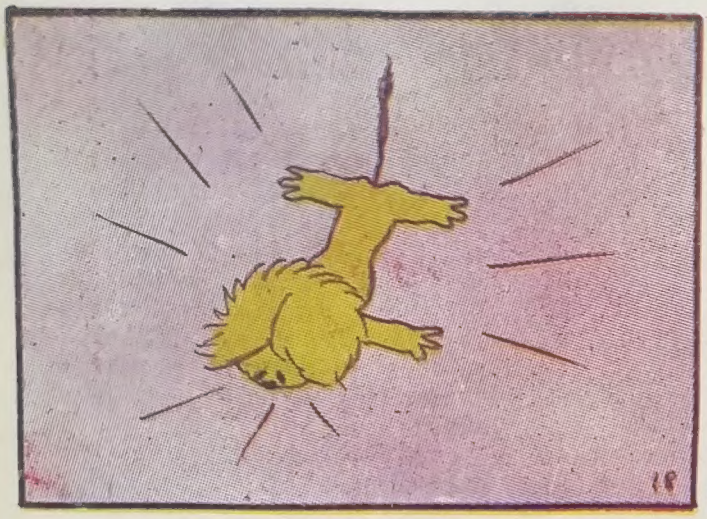

Bu kovalamaca sırasında birden arslanın ayağı kaydı bütün hızıyle yere düştü.

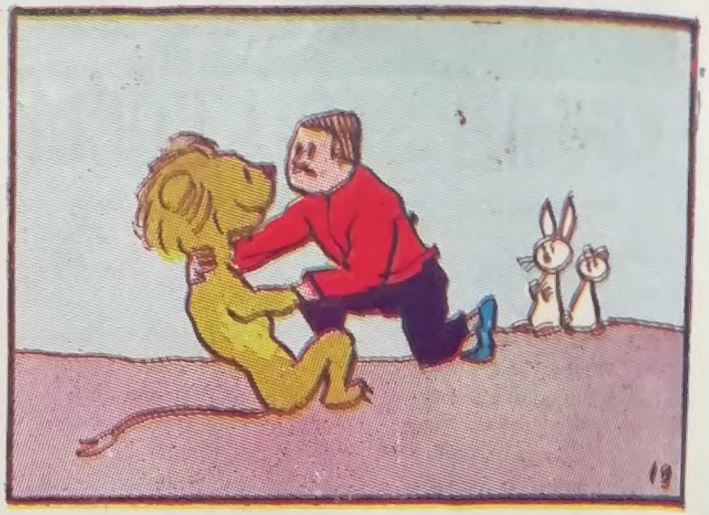

Recep hemen onun yardımına koştu. İnsanın bu iyi hareketi bütün hayvanları kendisine bağlamıştı.

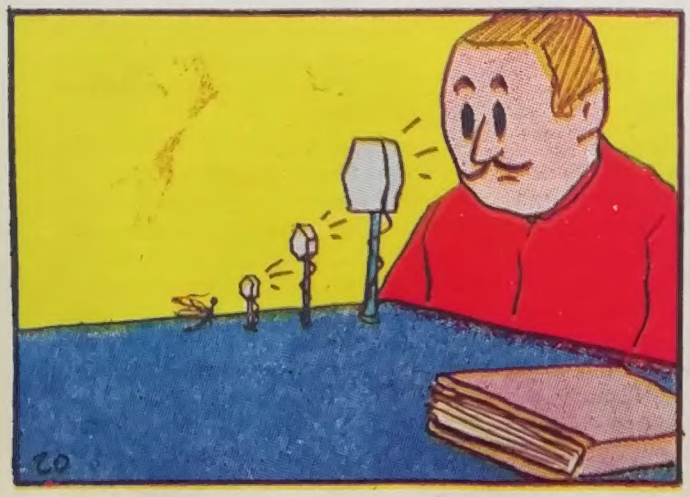

Recep hayvanların dilini öğrenmek için birçok zor şartlar altında yıllarca uğraştı, didindi.

Nihayet okulu pekiyi derece ile bitirdi. Ayı başarısından dolayı onu tebrik etti.

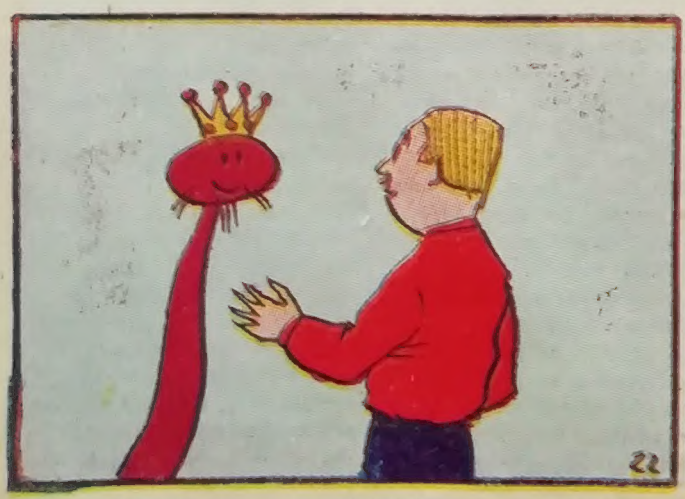

Recep herkesle ayrı ayrı vedalaştıktan sonra padişaha gidip onunla da vedalaştı.

Sonra bir akşam üstü köyünün yolunu tuttu. Artık hayvanların konuştuklarını anlıyordu.

— Devam edecek —